

4 – 40

SACRA EXEQUIALIA
IN FUNERE
JACOBI II.
MAGNÆ BRITANNIÆ REGIS
EXHIBITA
AB EMINENTISS. ET REVERENDISS. PRINCIPE
CAROLO
Sanctæ Romanæ Ecclesiæ
CARDINALI BARBERINO
In Templo sui Tituli Sancti Laurentii
in Lucina,
DESCRIPTA
A CAROLO DE AQUINO
SOCIETATIS JESU.

ROMAE, TYPIS BARBERINIS. MDCCII.

Excudebat Dominicus Antonius Hercules in via Parionis.
SUPERIORUM FACULTATE.

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendiss. Patri Mag. Sacri Palatii Apostol.

D. de Zaulis Episcopus Verulanus Vicesgerens.

IMPRIMATUR;

Fr. Paulinus Bernardinius Ord. Prædic. Sac. Pal. Apost. Mag.

N eos præcipuè Filios toto animi ſtudio Matres ferri ſolent, quos, intermiſsâ diu fœturâ procreatos, ipſa facit longinquitas deſiderii, & ſolicita expectatio cariores. Eorum verò partuum amiſſione vehementiùs eædem triſtantur, quos majori jucunditatis fructu ſuſceperunt poſt diuturnæ ſpatia Viduitatis. Utraque hæc communium parentum proprietas mirandum in modum eluxit poſtremis hiſce temporibus in hac veritatis Magiſtra, & Chriſti Fidelium Matre, Apoſtolica Sede Romana. Tot ſiquidem, tantiſque ſingularis lætitiæ teſtimoniis Jacobum II. magnæ Britanniæ Regem ab ipſis Regni primordiis proſequuta eſt; tam eximiâ benevolentiâ amantiſſimum Filium amplexa, nulla materni amoris ſatietate, pectori adſtrinxit, ut longæ, quam in Regia Stuàrtorum Familia ſuſtinuit, damna orbitatis, hac una ſuſcepta prole, abundè ſibi rependi, atque penſari videretur. Accepto autem nuncio de ejuſdem interitu acerbiſſimo, eò graviùs indoluit, quò majorem antea læti-

tiam, atque voluptatem animo præceperat. Graviſſimi certè luctus ſinceras, atque certiſſimas notas palam prodiderunt CLEMENTIS XI. *Pontificis Maximi verba illa, quibus ad Purpuratorum Patrum Senatum, & Regis de Religione optimè meriti laudes, & ſuam, ejus cognito interitu, ſummam ægritudinem luculenter expreſſit. Nihil autem ad tanti mœroris teſtificationem accommodatius exeogitare potuit, quàm ut, indictis ad Vaticanum extincto Regi Sacris Funebribus, de ejuſdem virtutibus ſplendidiſſimam Orationem habere juſſerit D. Annibalem Abbatem Albanum, Fratris ſui Filium natu maximum, Adoleſcentem lectiſſimum, & ad omnem veram laudem, per ſummi Patrui veſtigia, ſtrenuè, naviterque enitentem.*

Laudatiſſimis Optimi Pontificis exemplis inſiſtens, iiſque, præter inſitum ſibi generoſæ Pietatis ſtudium, incitatus Eminentiſsimus Princeps Carolus Cardinalis Barberinus, aliquod etiam erga eundem Regem publicè extare voluit ſtudioſiſsimæ voluntatis ſuæ teſtimonium, quod illuſtria Regis in

Roma-

Romanam Fidem promerita sibi vindicarent. Præsertim cum non pauca accederent nomina veterum officiorum, quibus idem Eminentissimus Cardinalis se Regiæ Familiæ vehementer obstrictum, Anglici verò Regni veræ solidæque felicitatis magnoperè studiosum profiteretur. Ut enim prætereum, Maffæum Barberinum, cum apud Regem Christianissimum Pontificium Oratorem ageret, confirmandæ promovendæque in Anglia rei Catholicæ strenuam, nec unquam intermissam operam impendisse; atque ipsi in primis Jacobo I. Regi Catholicæ Religioni restituendo, solertis ingenii necessarium familiaremque suum Londini detinuisse, cujus litteris de Regis voluntate, consiliis omnibus, ac vitæ ratione in dies fermè cognosceret: ut omittam, ab eodem humaniter susceptum, solicitè porrò, impigrèque præstitum Catholicorum patrocinium, ac potissimum interpositis Christianissimi Regis Officiis, contendisse, ne per extrema miseriarum vitam in Anglia agitarent, qui per summam injuriam insimulabantur pulverariæ illius conjurationis, tot

men-

mendacissimis Hæreticorum scriptis, ac tragicis penè declamationibus toties inculcatæ: nihil certè ad tanti Viri, ac non ita multò post supremum Ecclesiæ regimen adituri, memoriam consecrandam illustrius, quàm quòd Paulus V. Pontifex Maximus Maffæum ob res Angliæ, Regnique securitatem summo Religionis ardore in Gallia procuratam, non modo inter Proceres Purpuratos retulerit, sed Scotiæ Protectoris titulo auxerit, quo pridem Eminentissimus Cardinalis Scipio Burghesius, ejusdem Pontificis Fratris Filius, honestabatur. Ille verò mirificam quamdam inclitæ Nationis fovendæ voluntatem ubique præsetulit, maximeque erga Collegia Scoticæ Juventutis, ex quibus, Catholicis tutandis partibus, subsidiariæ acies, pietatis, ac literarum prævalidis munimentis instructæ subinde in Patriam remigrarent. Verum ubi, Urbani VIII. nomine ad Summi Pontificatus fastigium est evectus, ut magnæ Britanniæ Regna ad pristinam Religionem, & gloriam revocaret, postulatas à Carolo Valliæ Principe cum Maria Philippi IV. Hispaniarum

Regis Filia nuptias benignè probavit: quæ cum, abrupta tractatione, non coalescerent, Pontificiæ Authoritatis beneficio eidem indulsit, ut Mariam Henricam, Christianissimi Regis Sororem, Uxorem acciperet; id unicè spectans, & confidens omnino fore, ut ille nexus sublevandis Catholicorum animis, Hæreticisque ad sanam mentem reducendis momenti esset plurimum habiturus. Et Carolus quidem magnæ Britanniæ Regnum adeptus, literis ad Urbanum Pontificem datis, eidem minimè infestum in Catholicos, & Romana sacra animum est pollicitus: quam Regis voluntatem Urbanus peramanter accepit; utque ad majorum suorum exempla, Fidemquè respiceret, paterno Regem studio, benevolentiaque, Apostolicis litteris commonuit. Pontificium amorem illum pro viribus opitulandi nobilissimis Regnis, obnixo animo exceperunt Eminentissimi S.R.E. Cardinales Franciscus, & Antonius Barberini: quorum cum alter Angliæ & Scotiæ, alter Hiberniæ Protectoris titulo esset insignitus, amplissimum uterque munus summa cum laude, pa-

rique emolumento, fructuque gessit. His, atque talibus permotus Eminentissimus Princeps Carolus Cardinalis Barberinus, eam de vera Angliæ Religione benemerendi provinciam sibi à Majoribus suis veluti per manus traditam non modo tueri, sed pro virili parte proferre, æquum sanctumque duxit. Et quoniam Jacobi II. eximiis virtutibus, & singulari illa, pro Romanæ cultu Religionis, despicientia mortalium titulorum mirum in modum capiebatur, ubi primùm eundem Regem mortalitatem explevisse percepit, nihil antiquius habuit, quàm ut summa alacritate adiiceret animum, celebritati, quantam maximè posset, concilianda tam insigni Romanæ Fidei Defensori. Constituit proinde die vigesima octava Januarii Jacobo II. Magnæ Britanniæ Regi justa persolvere in Templo, quod in Ordinis Cardinalitii titulum præfert, S. Laurentii in Lucina dicto.

Insignis Urbis Architectus Sebastianus Cyprianus Operi eximia cum laude præfuit. Ea certè fuit elegantia, splendor, Majestas ornatus universi, ut in unam, expressamque

vocem omnium ſuffragia conſpiraverint, palam profitentium, quod attinet maximis Principibus exhibita ſacra emortualia, nihil ab ipſis magnificentius Romæ viſum. Tametſi verò ipſo Exequiarum die incredibilis quædam frequentia, ex præcipuo Romanæ Nobilitatis flore collecta, Templum confertiſſimè occupaverit; tamen, ne avida aſſidue confluentium pietas laudabili ſtudio fraudaretur, neceſſe habitum eſt, ad decem dies ornatum omnem intactum relinquere. Quod ipſum producti temporis ſpatium nihil obſtitit, quò minùs effuſiſſima multitudo ad ſacram illam Ædem continenter, atque certatim accederet, nullumque ſibi modum ſtatueret regiæ molis amplitudinem demirandi, & meritis laudum præconiis efferendi ſummam Eminentiſsimi Principis magnificentiam cum ſumma pietate certantem. Verùm maximam Operi celebritatem, & longè clariſsimum decus conciliavit Clemens XI. Pontifex Maximus, qui Honorarium Tumulum, & ſingula fermè ejuſdem ornamenta præſentiâ ſuâ nobilitare dignatus eſt; verbiſque benigniſsimis largiter

com-

comprobavit Religionis ſtudium, quo Eminentiſſimus Cardinalis ad ita excolendam Religioſiſſimi Regis memoriam exarſerat. Hæc autem idcircò à me dicta velim accipiant ji, in quorum manus narratio hæc noſtra pervenerit, ut planè intelligant, conſpicua illa pompæ funebris lumina, in hac deſcriptione, multis partibus facile mutila, certè rudi, & emortua jacere penitùs, atque vileſcere. Quid ni verò? Cum etiam peritiſſimi Artifices, qui colorum pigmentis dimicantes exercitus, aut maris tempeſtates mentiuntur, quantavis ſucceſſus felicitate potiantur, adhuc probe pernoſcant, aliud demum eſſe mutas, ſegneſque tabulas; aliud veros, aut pugnarum tumultus, aut fremitus procellarum.

Templi facies pulla veſte contecta, laciniis inter Porticus Columnas molliter decidentibus, prægrande monſtrabat Inſigne Regium, luteis coloribus ſubobſcure illuminatum. Excipiebant Teſſeram Effigies geminæ. Spem altera, altera Fortitudinem referebat; quarum baſibus alatæ radiabant Calvariæ. Latera verò ipſa Trophæa quatuor militaria, toti-

dem

dem fermè diſtincta Pyris flagrantibus, tuebantur.

Porticum undique atratam quatuor ornabant perampla Numiſmata, totidem Regis Virtutes affabre coloratas referentia, Tolerantiam, Potentiam, Conſilium, & ſacrum divinæ Majeſtatis Timorem: pendebant autem, tæniis ſcite excurrentibus, inter mortis calvas utrinque ſublatas.

Templum ingredientibus continuò conſpiciendam ſeſe exhibebat Moles Regia Cenotaphii, ad lacunar uſque Templi perducta; quod auro, picturâque diſcriminatum mirè novo ornatui congruebat. In media ejuſdem area quatuor à ſingulis angulis procurrebant in ſublime Columnæ, ad Corinthiæ normam Architecturæ, tortuoſis flexibus in ſpiram convolutæ. Columnarum baſes è luteo erant marmore colorato, calculoſis maculis intermiſto. Ab earum facie, coronidis inauratæ fulcris ſuſtentata, extabant quatuor Mortis ſimulacra, quæ integra corporis mole, aureiſque veſtium involucris expreſſa, coronâ itidem aureâ præcinctâ fronte, argenteum ſceptrum efferebant. Altera

verò manu Numiſmata oſtendebant, quatuor magnæ Britanniæ Regna eleganter adumbrantia. Baſium facies, Spartano ementito marmore, Regis Inſignia excipiebant, inter flexus decurſuſque frondium cupreſſinarum, ramoſque laureos, oleaſque multis Mæandris implexas, & mutuis nexibus interceptas.

Tractus verò integer Columnarum ab infimo ad ſuperiorem ſcapum contortis voluminibus perpetuò ſtriatus excurrebat, ramuſculis per certa intervalla oleaginis, cupreſſinis, laureiſque concinne diſcriminatis. Nec à diſpari Emblemate Zophori, Epyſtilia, & Capitella, ex opere anaglyptico, ornatum recipiebant nam auro contecta omnia ludicros ramorum encarpos, turbinato ſinu, à prominentibus latuſculis effundebant. Poſtremo in ipſis Columnarum faſtigiis quatuor emicabant Trophæa bellica, quæ auro, argentoque illuminata, expanſis vexillis, ferratis clavis, frameis, omnigeniſque promiſcuè complicatis armis, ſplendidum quendam metum incutere videbantur.

Editiſſimum ſpatium inter medias Columnas

nas relictum implebat ingens amplissimæ Coronæ textum, quod fictitiis unionibus, gemmisque confectum, & saturatum, in morem regalis umbellæ tumulum tegebat; in cujus extremo apice præfulgens pila, & inauratum desuper augustissimæ Crucis Insigne minimùm a lacunato Templi tecto distabat.

Ad tumulum infrà defixum, eundemque vndique avulsum dilucidèque perspicuum, per appositos in gyrum gradus, patebat aditus. Ac primùm Stilobata orbiculatus, lutei marmoris maculosas venas assimilans, directis adversus Columnas projecturis, quatuor Genios spectandos obiiciebat, mœrore dejecto vultu, & extinctas faces manu gestantes. Ipsæ verò stilobatæ facies Trophæis, sertisque mœstarum frondium renitebant. Altera erumpebat inde basis quadrata, sensim in processu deficiens, quatuor à totidem angulis efferens argentea Mortis simulacra, integræ eminentiæ, coronis porro aureis redimita, & auratas alas explicantia: summis verò capitibus Vrnas aureas lacrymatorias sustentabant. Obibat latera quadrigeminum Cornucopiæ, unde egres-

egressæ, aureoque hastili dispositæ funales faces, inter totidem Pyras prąaltis è solido argento urnis injectas, ardebant.

Elatioris hujus Pegmatis facies, quatuor delineata symbola, Regis Virtutes indicantia, complectebatur.

Primum. Veritas dexterâ solem attollens, lævâ blandiens Monoceroti, cum Lemmate. LEX VERITATIS FVIT IN ORE EIVS, ET INIQVITAS NON EST INVENTA IN LABIIS EIVS.

Alterum. Serpens adductâ in os caudâ, circulum efficiens, coronato sole intus recepto, sparsisque deforis stellis, cum Lemmate. FATO PRVDENTIA MAIOR.

Tertium. Leo coronatus enatas herbas proterens, cum Lemmate. VIRESCIT VVLNERE VIRTVS.

Quartum. Laurus inter excussas, & serpentes circum sagittas, cum Lemmate. VIRTVS VBIQVE TVTA.

Postrema Tumuli solea metallo expressa, Leopardos quatuor auratos anaglyphicè excisos; Urnæ sepulchrali amplectendæ, extollen-

dæque

dæque admovebat. Urnam verò ad Lydii similitudinem marmoris expolitam, ac mutulis illustri cælatura exornatis elatam, atque suspensam Simulacrum obumbrabat, ad integram eminentiam, exsculptæ Mortis coronatæ, & strato corpore decumbentis. Et illa quidem alterâ manu Regale sceptrum, alterâ scriptoriam Tæniam eleganti flexu dissectam gerebat, hac exaratam Epigraphe. IACOBVS II. ANGLIÆ, SCOTIÆ, HIBERNIÆ REX, FIDEI DEFENSOR. *Hinc oblongum Numisma aureum, undique abscissum præcisumque, pendebat, dimidio Anaglypho, ex vero expressam Regis effigiem utrinque referens, præcinctumque venustissimo encarpo, laureos ramos argento simulante. Majestatem spirans Religionis statua ad Cælum Numisma, Regios vultus insculptum, sublevabat; debitamque Heroi summo Immortalitatem spondere videbantur, hinc Historia, hinc Fama, simulacris elegantissimis adumbrata.*

Ecclesiæ apsidam vestis violacea, & quæ Aræ Maximæ propiora erant, villosum Holose-

losericum ejusdem coloris velaverat. Exteriorem verò apsidæ frontem tergeminæ obduxerant tabulæ, non vsitatæ magnitudinis, miræque concinnitatis; quibus explicata vexilla, trophæa, criſtatæque cassides alludebant.

Prima. Regis Natalitium diem repræsentabat; exerebatque sese Civitas Londinensis; atque ipsum expressius Vbithbeallium, Jacobi Regis Natale Castrum, conspiciendum offerebat exorientem Solem ab alato Genio coronatum, cum Lemmate; EMERGIT NITIDISSIMVS.

Altera Occidentem proferebat Solem, cum Lemmate. MERGITVR, ET FVLGET; *aderatque Lutetia Parisiorum, & S. Germani Castrum, Hospitio Regis, & Morte clarissimum.*

Tertia Solem monstrabat, nitidissimo meridie, mediâ Zodiaci Zonâ effulgentem, cum Lemmate. PERGENS FERVET, ET CLARESCIT SVB MERIDIE SPLENDIDISSIMO. *Inferiori Tabulæ parte Hadriana Moles, Basilica Vaticana, Forum Columna-*

tum,

tum, Ædesque Romani Pontificis magnificentissimæ spectabantur.

Cæterùm pullus ubique decidens amictus, receptis, per discreta spatia, in nodum laciniis, & picturatis subinde Emblematum Tabulis variatus, Templi latera contegebat. Summum continenter procurrentis Coronæ spatium candelabra subobscurè delineata fulciebat, quæ funales Cereos quadrilibres in gyrum flagrantes regebant. Omnia verò latè diffuso splendore complebant decem, ad lateritias Templi pilas, à solo ad Coronam productæ Hastæ prææltæ, opulentissimâ Cereorum copiâ undique coronatæ. Eas pulcherrima specie, multa auri vi, & egregiis cælaturis incisæ bases sustinebant; superinducta, singulis, integræ eminentiæ, Mortis statuâ, variisque permistarum frondium lusibus, atque Mæandris, & inauratis nexibus Coronarum.

Tabulæ atrata Templi latera discriminantes omninò quatuordecim numerabantur. Quarum sex magnæ Britanniæ stemmata suis coloribus, & symbolis ad verum expres- *sa,*

sa; octo reliquæ Emblemata ostendebant, Regias Virtutes aptissima varietate indicantia.

Primum Emblema. Fidei effigies pectore radiantem Solem, dexterâ sanctissimam Crucis Tesseram gerens, cum Lemmate. IN FIDE SVA PROBATVS EST, ET COGNITVS EST IN VERBIS EIVS FIDELIS.

Alterum. Ex Olea arefacta viridis enascens surculus, ad propitii Solis aspectum, cum Lemmate. RENOVABITVR.

Tertium. Ad Noemi Arcam undis jactatam Columba advolans, ore virentem Olivæ ramum adstringens, cum Lemmate. SPERNIT IMPAVIDA FLVCTVS.

Quartum. Annosa Quercus, inter adversos ventorum ingruentium impulsus, cum Lemmate. INCONCVSSA MANET.

Quintum, quod primo Emblemati in arcu Apsidis erat adversum. Effigies Zeli

Glo-

Gloriæ Divinæ, bipenni apposita, & præfulgenti lychno, cum Lemmate. ZELANDO ZELVM DEI ACCEPIT TESTAMENTVM ÆTERNVM.

Sextum. Monoceros, Tamesinis aquis cornu immergens, cum Lemmate. VENENA PELLO.

Septimum. Exerta Leonis manus evaginatum gladium capulo adstringens, cum Lemmate Græco. ΑΠΛΑΝΟΣ

Octavum, depresso Palmæ ramo insertum Psalterium, cum Lemmate. INCLINATA RESVRGIT.

In Interioris Januæ Fronte præfixum erat ingens sane, & omnium luculentissimum Numisma Trophæis, galeis cristatis, pennatis jaculis, multoque illito auro spectabile. Solem emissis radiis Nubes fugantem cum Epigraphe, SVA LVMINA SERVAT; *& procellosi Maris fluctus ad scopulum allisos exprimebat, addito aureis characteribus Lemmate.* PERSTAT IMMOTVS. *Defluebat inde amplissimæ*

F spa-

ſpatium Tabulæ Regis Elogio inſcriptæ: quo clariſsima Regis geſta, & laudes graviter, ornatéque perſtringebantur. Tabulam hinc, inde complectebantur, & efferebant Effigies geminæ; quarum altera Conſtantiam, altera Æternitatem ad vivum reddebat.

Illuſtriſſimo, ac Reverendiſſimo Domino Philippo Michaeli Ellis Epiſcopo Aureanapolenſi Rem divinam peragenti, inter præſtantes Muſicæ concentus, interfuerunt S.R.E. Cardinales, quot fermè Romæ aderant, cum Corona Illuſtriſſimorum Præſulum frequentiſſima, Romanæque Nobilitatis. De Regis laudibus Orationem habuit Carolus de Aquino Societatis Jeſu: quâ abſolutâ Illuſtriſsimi, & Reverendiſsimi Præſules Joannes Monrealis Archiepiſcopus Rheginenſis, Ulyſſes Joſeph Gozzadinus Archiepiſcopus Theodoſiæ, Antonius Felix Zondodarius Archiepiſcopus Damaſcenus, & Joſeph Vallemanus Archiepiſcopus Athenienſis, Eccleſiæ ritu, Abſolutiones ad Cænotaphum perſolverunt.

Tabu-

Tabularum, atque Numiſmatum, quæ ſuperius expoſuimus, Icones Chalcographicas conjunctim infra ſubiicimus, eodem ordine, quo à narratione indicantur.

O R A T I O
I N F U N E R E
J A C O B I I I.
MAGNÆ BRITANNIÆ REGIS

Habita in Templo S. Laurentii in Lucina

Die 28. Januarii

A CAROLO DE AQUINO SOCIETATIS JESU.

SERENISSIMIS

JACOBO III. REGI.

E T

MARIÆ ESTENSI

REGINÆ MAGNÆ BRITANNIÆ.

CAROLUS DE AQUINO FELICITATEM.

I, quantum materiæ præstat amplitudine, tantum ingenii artisque luminibus explendesceret Oratio in funere

Jaco-

Jacobi II. gloriosissimi Parentis Tui, Jacobe Rex, amantissimi Tui Conjugis, Maria Estensis Regina, jussu Eminentissimi S.R.E. Cardinalis Caroli Barberini, à me recens habita, non ingratum Vobis fore sperarem qualecumque hoc observantiæ in Vos meæ, & obsequentissimi animi testimonium. Quid enim jucundius Conjugis oculis incurrat, quam præconia Conjugis? Quid Regia Soboles avidius perlegat, quam consignata litteris exempla Maximi Genitoris? Ad hæc, cum Jacobi Regis præclarè gestorum ità testis fuerit Conjux, ut eundem consilio, prudentiâque suâ juverit, & confirmaverit; ità admirator fuerit Filius, ut paternas virtutes præstanti animo penitus imbiberit, eo planè fit, ut duplici uterque titulo extincti Regis laudes, ut proprias accipiat, habeatq; primùm vinculo sanguinis, quod est utrique commune; iterum, Altera societate laudis, Alter æmulatione Virtutis. Neque verò quidquam obstat in Summi Regis Virtutibus efferendis facultatis meæ tenuitas: quam nimirum ornatus cęteri splendore Eminentissimus Princeps Carolus Cardinalis Barberinus ità inumbravit, & obruit, ut cum parietes ipsi Numismatis, Emblematis, aliisve Jacobi Virtutum symbolis cooperti de ejus laudibus di-

sertis-

ſertiſſimè loquerentur,minimum ſanè ab Oratoris voce expectandum ſupereſſet. Ea certè opulentia operis univerſi, atque Majeſtas effulſit, ut Eminentiſſimi Cardinalis multis experimentis ſpectata Romæ magnificentia, in hoc adornando Funere, ſeipſam omninò ſuperaſſe ſit viſa. Expreſſiore nullo monumento oſtendere potuit, quàm ſanctè, religioſèque coleret Jacobi Regis memoriam; quanto animi ſtudio, & obſervantiâ in Majeſtates Veſtras afficeretur; poſtremò quàm altè impreſſa animo gereret, quæ jampridem à magno Patruo Urbano paterni amoris, & Apoſtolicæ Charitatis erga Catholicos inclytæ Britannicæ Nationis hauſerat documenta. Huc demum perſane congruit, quod de Romani Equitis in Priſcillam Conjugem pietate ſcriptum reliquit ſplendidiſſimus Vates:

Sic auferre rogis umbram conatur, & ingens
Certamen cum Morte gerit, curaſque fatigat
Artificum; inque omni te quærit amarè metallo.

Ego verò, quemadmodum ſummo honori meo, gloriæque duxi, ut in partem tàm illuſtrium Exequiarum, Regiſque laudibus exornandis vocarer; ità plurimum debere me ſentio, & fateor

prolixæ in me voluntati Eminentiſsimi Cardinalis, qui aditum mihi ad Majeſtates Veſtras adeundas, Ipſiſque Orationem hanc Funebrem inſcribendi patefecit. Ac Vobis demum feliciſsima omnia, ut quicumque aliquo Religionis ſtudio flagrant, certè faciunt, ex animo voveo.

ORATIO.

NON unam hodie cladem uno vulnere accepimus, EE. PP. Uno magnæ Britanniæ Rege humanis curis exempto, prolixam ſummorum Virorum ſeriem è medio ſublatam requirimus. Illuſtre Orbis Chriſtiani lumen deſideramus, Jacobum, Ducem Eboracenſem; longe ſplendidius, Jacobum Regem; clariſſimum, ac fermè divinum, Jacobum Exulem. Nihil illo Duce præſtantius antiquitas prodidiſſet, niſi Jacobum Ducem Jacobus Rex antecelleret. Nihil illo Rege ſublimius Poſteritas oſtentaret, niſi Jacobus Rex à Jacobo Exule vinceretur. Regios titulos Eboracenſis explevit; Rex anteceſſit; Exul, quo tantam virtutem nomine dicam, neſcio: Vos de illius pondere, æſtimatores æquiſſimi, judicate. Perorare hic potuiſſem, ſi, quemadmodum brevi hoc verborum ambitu, de Jacobo II. magnæ Britanniæ Rege abundè multa

multa perſtrinxi, ita eadem eſſent ad veſtri doloris delinimentum ſatis. Ut hujus vulneris acerbitati, quod meritò in Reipublicæ Chriſtianæ pectus, ſupra quam cui quam æſtimare liceat, alte deſcendit, levationem adhibeam aliquam, aliquantò latiùs hæc ipſa de ſummo Rege, non alia referam: neque porrò quid ipſe poſtulet, ſupra omnem ambitioſæ laudationis audaciam conſtitutus, quam quid veſtra hęc pręſens mœſtitia flagitet, reputabo. Nihil proinde ab inſtitutæ partitionis ratione deflectens, conabor oſtendere, militarem diſciplinam ad ſummam gloriam evexiſſe Jacobum Ducem Eboracenſem; vetus, & agnatum Anglicis Regibus cognomentum Fidei Defenſoris æquaſſe Jacobum Regem; fines hùmanæ conditionis prætergreſſum Heroem expreſſiſſe Jacobum Exulem.

Expendite autem quantam ad rem bellicam commendationem afferat, qui duodecim ſupra centum Scotorum Regum Inſignia, Faſceſque percenſet; qui tot Domi exempla, tot ſummæ gloriæ monumenta circumſpicit. Fulgores Avorum illos ſuſtinuit inconnivens decennis Puer. Armis, ſagoque inter bullas, & crepundia candidatus, Caroli Regis Parentis ſui propugnator, primos, eoſque armatos amores Pietati, prima odia factioſis partibus Anglici, Scoticique Senatus litavit. Gloriæ ſuæ ipſa annorum acerbitate maturior vitam, quam recens acceperat, Patri feſtinat impendere, egregius Fœnerator beneficii, quod vix cognoverat. Atque utinam conatus ille tam feliciter proceſſiſſet, quam fuit honeſta cauſa ſuſceptus. Nec idcircò fortiter audentem uſquequaque eventus deſeruit. Nam qui præſeptus undique interverſæ dominationis Legionariis, Oxonii, Londini, ad Caſtrum Richemondiæ, ad Caſtrum Novum, in Curia demum Hamporia-

pœna, honoris specie, captivitatis nomen tegebat, suppetias venire non potuit Parenti Regio, ad cujus vitæ exitum supra omne exemplum, fidemque calamitosum omnis Posterorum memoria obrigescet. Sed nulla illi obstitit seditiosorum vis, quò minus virili consilio, solertique, à calcata Hostibus Regia, à Patria furiosorum hominum tabe inquinata generosum effugium impetraret. Dissimulaverat ille quidem Ducem Eboracensem, amictu fœmineo adoptato, ne scilicet hoc etiam Britannico Achilli deesset, ut, mentito sexu, aliquantulum delitesceret. Verum, cum aureæ Periscelidis, quam imprudens non dimiserat, tessera detectus, nihil esset propius, quam, ut ad Custodes iterum raperetur; elata fronte, habituque oris interrito; Subsistite, inquit, Milites; vestræ potestatis est Dux Eboracensis, pietatis vestræ, si de illius salute statueritis, perfidiæ, si de iniuria, per omne tempus memor futurus. Exarmavit odia, perterrefecit hostium vultus constantia Pueri, & quidem Fœminam mentientis. Itaque, immutata divinitus mente, moras omnes abrumpunt; ad Navigium Præsidiarium Ducem deferunt; simulque ipsi faustissimæ tunc navigationis, mox periculorum omnium socii futuri, Middelburgum apud Zelandos Ducem Eboracensem, Regale depositum, spes Angliæ, publicæ securitatis Palladium appellunt. Amplissimum hic illi Theatrum ad bellicam parandam laudem obvenit, Belgium, multis experimentis illustre Martis Domicilium. Assentior planè Scriptori veteri, qui testatum reliquit, non minimum referre, in quæ cujusque virtus tempora incidat; quem potissimum campum, in quo possit excurrere, nanciscatur. Actum certè minus commode cum Romanis, cùm segni, diutinoque bello consenescerent

 scerent

ſcerent apud Fidenas, & Vejos, obſcura nomina. Per ea tempora Belgium maximorum Europæ Regum armis obnoxium flagrabat. Quas ibi partes ſummi Imperatoris Eboracenſis non obiit? quæ decora non expreſſit? quas laudes vel ab hoſtibus non extorſit? Militem in Caſtris morigerum, ad imperia paratum habere; feſſis ſolatio, ægris præſidio eſſe; nihil à cæteris, niſi virium præſtantia differre. Mores gentium, locorum opportunitates, ſituſque cognoſcere: Hoſtem adoriri cautè, firmiter ſuſtinere, aſtu decipere; primus inire prælium, poſtremus deſerere. Quoties per tranſverſos hoſtium cuneos cum expeditiſſimo Equitatu felici audacia evaſit? Quoties inclinatos Ordines aſpectu, nutuque in gradum reſtituit? Nam documenta illa ſummæ virtutis, atque ſolertiæ militaris, quæ ad obſeſſum Atrebatum, & iterum memorabili pugna ad Dunquercam edita, palam exhibuit, non eſt, quod tenuitate præconii minora faciam. Præſertim cum virtus illa non modò ad meritiſſimæ teſtificationem laudis, ſed ad ſingularem admirationem rapuerit Ludovicum Borbonium Principem Condæum, & Henricum Vicecomitem Turennium, lumina illa bellicæ artis, de quibus faciliùs judicaveris, utrumque maxima, quam uter majori gloria enituerit. Præſtantes terreſtribus copiis Imperatores perinde ſumma navali laude floreſcere, longè operoſiſſimi laboris eſſe, cum res ipſa, tum exemplorum infrequentia jubet eſſe perſpicuum. Ego verò vos, Bataviæ ſinus, appello, quos Eboracenſis in perpetua Victoriarum ſuarum monumenta convertit. Dicite veſtras Claſſes iterato prælio fuſas, atque diſiectas; recenſete direpta ſigna, avectas prædas, Nauticam Turbam, militemque captivum; Obdenii Batavici maris Præfecti præcipitem fugam,

fugam, & indecorem commemorate. Ad extremum quidem discrimen Obdenius Britannicam Classem, & Ducis vitam adduxerat, cum, directis ex alto in prælium navibus, comprehensam Anglorum Prætoriam, valido Militum egressu, circumstetit. Eboracensis, in re subita trepidaque, arrepto Regiæ puppis vexillo, per discurrentes faces, per displosas pilas huc illuc transvolantes, ubi Mars erat pugnacissimus, sibi gladio viam aperit, saltuque in scapham transiliens, submissam à tergo Presidiariam conscendit. Quam cum nihilo segniores Batavi ferreis harpagonibus arriperent, sisterentque, & circa Ducem congiobati, non levi Nobilium strage, manus consererent; iterum Dux Insigne Regium attollens, per suorum cadavera, per ingruentium hostium tela, in aliam Auxiliariam se coniicit, non intellecta periculi magnitudine, nisi postquam vitaverat. Tunc verò exarsit animus, præclaro aliquo documento, de suorum virtute commonere Batavos; quos inauditæ fortitudinis felicitate obstupefactos, haud cunctanter insequutus, ingenti parta gloria, in ipsos Bataviæ portus premit, fugatque; Classemque omnem trepidam, & paventem, nullo negotio, tormentis, globisque incendiariis absumere potuisset, nisi, quos armis vicerat, iterùm superare clementia maluisset. Sed video vos de Jacobi Ducis Eboracensis spectatissima in armis laude minimè dubios ad illum Fidei Defensorem Jacobum Regem subsultantibus animis inhiare. Jam pridem ille Regale pectus, validissimum Fidei munimentum, nefariis Procerum artibus, atque commentis objecerat, cum aditum sibi ad Regios honores omnem præcidit eodem calamo, quo iniquis Religioni legibus, conceptisque

tisque à Calvinianis Architectis conditionibus subscribere detrectavit: si tamen qui ita se Regalibus titulis, & Insignibus abdicat, proiicit honores, nec potiùs fœneratur, longeque nobiliorum quæstum, atque compendium facit. Tu vero, maximorum Principum præclare gestis subserviens, Fama, calamum illum, quem Jacobus tantopere refugit, suscipe; notisque nulla temporum iniuria perituris, hoc ipsum lucidissime scribas, Jacobum scribere exhorruisse. Nullus certe calamus de Jacobi laudibus scribet uberiùs ipso Jacobi calamo non scribente. Quid verò illa prædicem spolia ab Hæreseos castris relata, cum Annam, priorem Coniugem, elati cæteroqui, & præstantis ingenii fœminam, sed alienorum à Fide Dogmatum contagione contaminatam ad Vaticani signa perduxit? quid opimam illam, præclaramque prædam, Carolum Regem Fratrem ab ipsis sempiterni interitus faucibus vindicatum? Unum siquidem Fratrem sanctissimi Authorem consilii, impulsorem unum habuit Carolus, cum à trita tot annis pravarum opinionum semita, sub ipsum vitæ exitum feliciter aberravit; cum, lecto, ubi decumbebat, in arenam commutato, ægroque corpore validissimum Palæstritam animo induens, eliso Impietatis jugulo, in ipso Romanæ Fidei complexu, non tam extremum spiritum, quàm recentem, longeque pulcherrimam de teterrimo hoste Victoriam consecravit. Carolus morti proximus Fratri Regnum; Jacobus Carolo Cælum restituit; non Carolus splendidiorem Hæredem habiturus; non Jacobus fortem magis, & strenuum Decessorem. Ubi verò Regnum obtinuit, tametsi, Imperii specie, ingentes illi calamitates evolvendas Carolus reliquisset,

ſet, ipſe verò non falſus animi proſpiceret in funeſtiſſimum excidium erupturum impendentem turbinem, popularium odiis, Potentium ambitione collectum; non idcircò Religionem, jus faſque ante privata commoda, Regnique rationes habuit. Cujus, rogo vos, firmitatis animi fuit, in clariſſima gentium luce, in omnium oculis, Catholicorum Sacra profiteri; rem Divinam peragenti publicè intereſſe; ad Cæleſte convivium accedere; Romanis ritibus initiatos intimè admittere, efferre, exornare, in ea Regia, quam ſciret obſeſſam ſibi, ſtirpique ſuæ alienis, & infeſtis, quia offenderant; in ea Civitate, quò longè faciliùs, quam reliqua mercimonia novarum colluviones confluunt doctrinarum? Præſertim cum eventilandis ambitioſorum flammis Hæreſis præſto eſſet, vulgato jam Monſtri ingenio, obtentu Religionis, abruptum Principibus obſequium molientis. Quam altè Religionis ſtudium ejus animum occupaverat, cum in Aulam Londinenſem Summi Pontificis Oratorem, illis utique Regionibus diù occultum, atque ſubtractum Sidus, induxit; ut luce è Vaticani culmine diffuſa deformatam Inſulæ faciem inauraret; atque in tot Populorum animis penitùs inuſtas nequiſſimorum notas errorum Cæleſtibus flammis aboleret, atque detergeret? Et quoniam virus illud in Regni viſceribus penitùs inoleverat;paſſimq;homines privatim degeneres,in publicum exitioſi, nihil in factis moderatum, nihil in doctrina ſanctum habere, libertatis partem credebant; nullas Rex officioſæ benignitatis, nullas ſingularis prudentiæ partes intentatas reliquit, quò in certam perniciem ruentes ad ſaniora conſilia pelliceret. Præterire profecto neminem poterat, Regem, ut erat pa-

rabili venia, & ingenio mira quadam suavitate ad lenitatem remisso, sinum non modo pœnitentiæ, verum etiam beneficiis laxaturum jis, qui ad obsequium remigare potiùs, quam fallaci rerum novarum esca illiciti, & irretiti, se, Patriam, liberos, fortunasque suas perditum ire constituerent. Ad hæc, ut in posteras etiam ætates vigiles & salutares curas extenderet, adaperta instituendæ Juventuti Lycæa, Viris perspecta probitate suppleti Magistratus, consignatæ Urbium Præfecturæ, quibus integritas, fides, Reipublicæ studium suppeteret. Postremo cum homines, quibus nulla ex honesto spes, publica mala ambitioni suæ remedium quærerent; &, non divini, non humani juris memores, eò palam tenderent, uti ex scelere jus facerent, & Principis clementiam in alimentum perfidiæ verterent, postquam remedia ex lenitate quæsita in immensam perniciem processerant, illùc invitus pertrahitur, ut armis belloque impendentibus malis occurreret. Neque enim ultra blandiendum erat pesti, monstroque, quod elato, inflatoque collo, Urbes funestaret, vastitatem induceret, Domum Regiam, nomenque protereret. Æquissimam armorum causam eventus admodum læti exceperunt. Verùm, propterea quod arcano Divinæ mentis consilio factum est, ut cædes, proscriptiones, tragicæque rerum conversiones posterioribus annis patescerent, acerbissimi temporis seriem illam omnem, memoratu atrocissimam, conspectui vestro subducam. Nimirùm Angliæ, Scotiæ, Hiberniæ Regnis disertiùs Roma ipsa Romanæ Fidei fortissimum exerit Defensorem. Hærent adhuc opinor omnium mentibus felicissima illa tempora, cum amplissimo genere, sed ardore Pietatis illu-

illuſtrior Princeps, Palmerius Roggerius Comes de Caſtelmain à Jacobo Rege, obſequii deferendi profitendæque Obedientiæ ergo Orator miſſus ad Romanum Pontificem, Anglicorum Regum Legationem iniquitate temporum perdiù intermiſſam reſtituit. Quanta verò comitatus lectiſſimi pompa, quanta auri profuſione, Aulicique apparatus cultu, elegantia, copia reſtituit? Iterum veſtris oculis ſubjicerem, ad ſpectaculum ſæculorum interjectu non uſurpatum, exilientem Urbem: cum confertiſſimus ubique populus prætergradientis currus ſtiparet; cum paſſim ad Cælitum Aras Deo grates perſolveret; cum ſummi Regis ſtudioſiſſimi Viri Principes Regium Oratorem Regia magnificentia exciperent. Sed quò tunc lætabamur effuſius, vehementius nunc mœrore conficimur, & ex illorum felicitate temporum magis, magiſque hæc præſentia vulnera recrudeſcunt. Ego certe, nobiliſſime Comes de Caſtelmain, cum te ex alio ſuggeſtu præſentem alloquerer, tibique inaugurationem optimi Regis, cui noſtri Ordinis homines, multis perſpectiſque de cauſis, devinctiſſimi eſſent, publicè gratularer, conſtituendum à Jacobo firmiter Regnum, glorioſe amplificandum, lætiſſima demum omnia præcipiebam animo; non hujus diei mœſtitiam, non pompam iſtam Exequialem cogitabam; me verò, qui recens inaugurati Regis laudator fuiſſem, acerbiſſimi hodie Funeris præconem futurum. Sed ab invicto Jacobi pectore diſcat conſtantiam dolor. Qui certe, ut ſibi vel maxime imperet, intraque rationis ſepta conſiſtat, vereor tamen, ut ipſius caſus tam fortiter ferre poſſit, quàm ipſe pertulit ſuos. Faſtos evolvite temporum præteritorum; Memorias omnes percurrite:

ſince-

ſincera, non declamatoria fide; ingenue, non jactanter dico; nullum vobis ſummi Herois pectus occurret, in quo fortis, & excelſi animi magnitudo vires ſuas validiùs exeruerit; ſua Inſignia extulerit glorioſiùs. Ab aviti Regni poſſeſſione dejectus Regio faſtigio elatiorem Exulem agit. Non deliteſcit in exilio Dignitas; vigor in caſu non deficit; Majeſtas in umbra non obſoleſcit. Reditum ſibi ad Regnum undique interclusum proſpiciebat; cum furor, & ſævitia intus aleretur; vis & metus foris ingruerent; ſed prægeſtiebat, ſubducta illa veluti ſarcina, expeditiorem ſe ad ſupremi Numinis clientelam tranſire; ſe ſuaque omnia in ejus nutu reponere. Fluxam ſuorum fidem apprimè noverat, eorum quam maximè, quos arctiùs ſibi beneficiis, & ſecretorum conſcientia illigaverat; at eò curatiùs adniti, ut ſua in Deum fides conſtaret, quò ipſe graviori ſuorum perfidia impeteretur. Neque verò ſimplex Jacobi Exilium, ſed planè multiplex fuit. Nam qui lectiſſimam Conjugem, Mariam Eſtenſem; ſuaviſſimam verò Sobolem, Valliæ Principem in exilium ſecum adduxerat, iterùm exulabat in calamitate Conjugis, per omnia Virtutum exempla tanto Heroi planè comparis Heroinæ: atque alio rurſus exilio afficiebatur in dulciſſimæ Sobolis caſu, quam patrias virtutes, perinde, ac vultus ſpirantem haud ſatis ſcio, ærumnarumne levamentum, an acerbioris curæ cauſam haberet. Ego verò nimis inſcitè Jacobi Exilia percenſui, qui omnium graviſſimum præterierim, Exilium à ſuis Regnis deturbatæ Religionis. Alia ſiquidem Exilia minimum ſentire potuit, à Rege Chriſtianiſſimo tanta habitus, excultuſque magnificentia, quanta, & qui exciperet, & qui excipere-

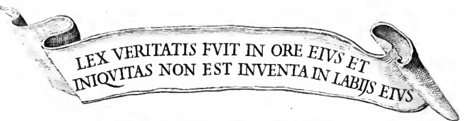
peretur, Regem deceret: Religionem verò à ſuis Regnis exulantem eò gravatiùs ferebat, quò Regnum, in quo verſabatur, Religioni addictius eſſe cernebat. Imo verò, cum profligatam in Anglia Religionis cauſam, cum Catholicos Proceres à Magiſtratibus deturbatos, cum tot præſtantium hominum ab illis Regnis ejectorum egeſtatem, ſqualorem, rerumque omnium penuriam paſſim Europæ Regna ſummâ triſtitiâ, lacrymis, commiſeratione proſequerentur lugubres illæ omnium voces, ille Populorum luctus, & querimoniæ, Romæ præſertim, pulcherrima fruſtrata ſpe nobiliſſimæ Inſulæ ad avita Fidei ſigna reducendæ, ſuſpiria, in Jacobi animum graviſſimo quodam impetu recidebant. Se mœroris publici cauſam incuſare; ſuis unicè criminibus factum eſſe palam profiteri, ut tantæ curſus felicitatis intercideret, ut illa Regnorum acceſſione Fides, & Religio viduarentur. Interea admirabili illa Exulis pietate, conſtantia, ſubmiſſione, quantavis Regnorum adeptione jucundiùs Religio lætabatur. Nullo facile iniquiore loco res Romanæ fuerunt, quam cum, circumvento ab Hoſtibus Capitolio, Roma, ut ſunt Hiſtorici verba, nihil habebat reliquum, præter Jovem obſeſſum, & Camillum Exulem. Calamitoſiſſima certe magnæ Britanniæ facies fuit, cum Religio nihil reſiduum obtineret, præter validas quidem, ſed exiguas Catholicorum copias ibidem miſere exagitatas, & Jacobum Exulem. Gemino illa ſpectaculo media, hinc commiſerationem in Regnum, amores illinc ſuos partiebatur in Regem. Inſula, quæ olim Pietatis ſtudio ad invidiam maximarum gentium effloruerat, fœdiſſimis nunc erroribus deturpata; illam vehementer ange-

bat; sed Regis animus supra casus, & incerta vicissitudinum à virtute positus sublevabat. Ab Anglia teterrimis opinionum portentis mancipata incredibilem ægritudinem, ab inconcussa Regis extorris fortitudine fructus capiebat uberrimę voluptatis. A Regnis olim sibi acceptissimis depulsa languebat; in Jacobi pectore firmissime retenta triumphabat. Quidni verò in ejus animo triumphum multo splendidissimum explicaret, qui omnes fortunæ vires elideret, tela frangeret, impetus retardaret? Neque enim adversa invenire aditum poterant, ubi fores omnes constantia præmuniverat; non trepidatio, aut metus irrepere, ubi voluntas divinæ mentis arbitrio se fortiter adjungens, in ipsa rerum omnium perturbatione plusquam Halcyoniæ tranquillitatis dies agitabat. Quod si pateretur justæ modus Orationis, ut decora virtutum omnia persequerer, quæ generosum illud Exilium illustrarunt, hanc ipsam præ Religionis cura mortalium titulorum admirabilem despicientiam mirari desinerent, qui Jacobi animum rerum Cælestium ardore unice flagrantem, ac beatæ illius Cælitum Patriæ rivulis largissime irrigatum pernoscerent. Profecto extremos vitæ annos ad simillimam supernis Civibus vivendi normam exegit. Divina solum per continuatas precibus noctes, Divina sacrorum Voluminum lectione, Divina piis alloquiis mente, oculis, ore usurpabat. Cum vero somni exiguitate, & parcissimo cibatu vires attereret; cum voluntaria corporis afflictatione, flagella sanguine imbueret, laqueisque chalybe intextis latera adstringeret; quò demum spectabat, nisi ut corpus, tanquam onerosum impedimentum paulatim dimitteret, quò ad Cæle-

stem

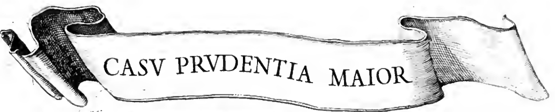
ſtem Regiam promptior animus revolaret ? Reditum autem illum nequaquam ſimplicem, aut ſolitarium adornaverat , qui Annam conjugem, qui Carolum Regem Fratrem, qui tot ab Hæreſeos ſignis divulſas illuſtrium bellatorum copias præmiſerat: qui immenſam auri vim,ſuis uſibus detractam, jis ſuſtentandis impenderat, quos ab Anglia, Scotia, Hibernia, Fidei, & Regis amor abduxerat. Qui demum Romanæ in Anglia Fidei firmius in poſterum ſtabiliendæ vigili ſolertique cura, nobiliſſimam Sobolem, Valliæ Principem in ſinu Religionis inſtituerat. Quid autem Valliæ Principem dico? Imo vero Jacobum III. bonorum omnium animis lætitia geſtientibus, à Ludovico Magno Chriſtianiſſimo Rege, maximo, laudatiſſimoque Fidei, Pietatis, Religionis exemplo, magnæ Britanniæ Regem ſalutatum. Is, ut ex hoc ætatis flore certiſſima ſe produnt auſpicia, laude bellica, Jacobum Ducem Eboracenſem; Fidei propugnatione, Jacobum Regem cumulatiſſime referet: Ejuſdem vero Exilium Chriſtianæ Reipublicæ meritiſſimo jure acerbiſſimum, optatiſſima diuturnaque penſabit, quod Regnorum Soſpitator annuat Deus, regnandi felicitate.

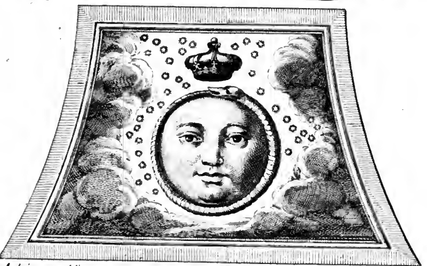

Sebastianus Ciprianus Arch. inuent. et delin. *Alexander Specculus Sculp.*

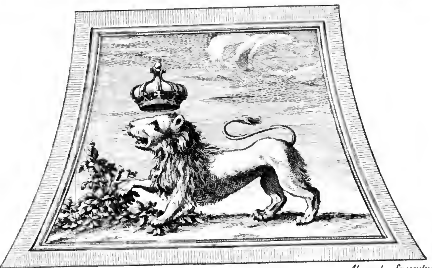

Sebastianus Ciprianus Arch. inuenit, et delin.

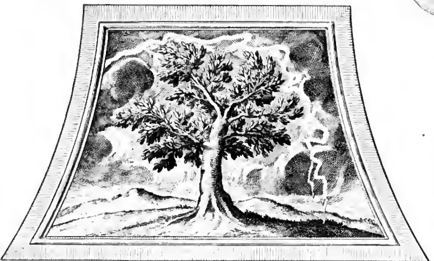
Alexander Specculus Sculp.

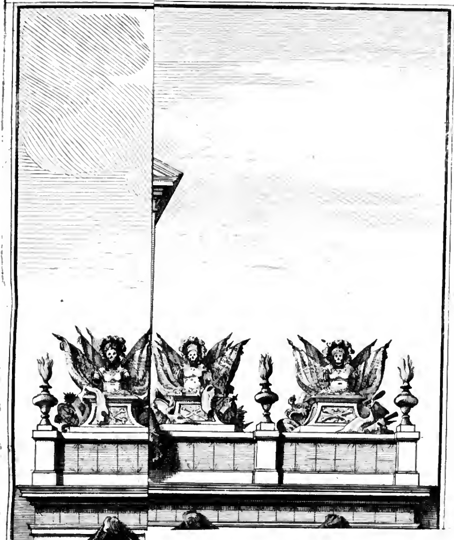
Sebastianus Ciprianus Arch. inuent. et delin. *Alexander Specculus Sculp.*

Sebastianus Ciprianus Arch. inuent. et delin.   Alaxander Specculus Sculp.

Tav. V

EMERGIT NITIDISSI MUS.
WHITTEHALL
Sebastianus Cipriani Arch. inuent. et delin.
Alexander Speculus Sculp.

MERGITVR ET FVLGET
LVTETIA PARISIORVM
CASTRVM S. GERMANI
Sebastianus Cipriani Arch. inuent. et delin
Alexander Speculus Sculp.

Tav. VIII

Sebastianus Cypriani Arch. inuent. et delin. *Alexander Speculus Sculp.*

Tav IX

Sebastianus Ciprianus Archinuenit del. *Alexander Speculus Sculp.*

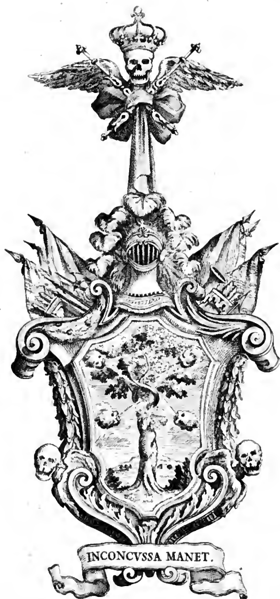

Sebastianus Ciprianus Arch. inuen. et del. *Alexander Speculus Sculp.*

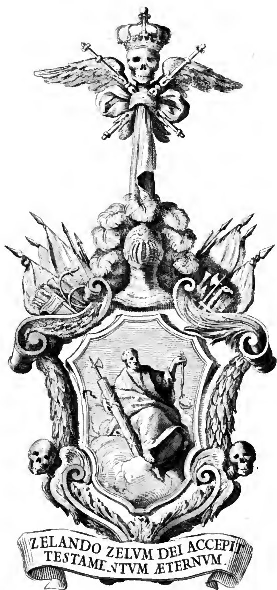
Sebastianus Ciprianus Arch. inuent. et delin. *Alexander Speccutus Sculp.*

Tav XII

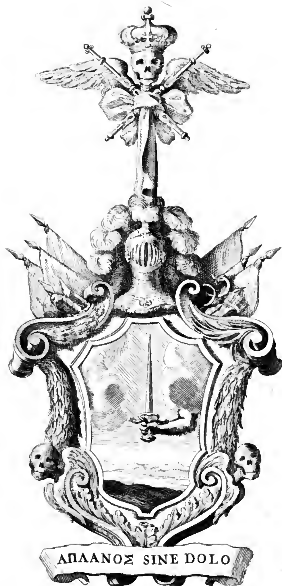

Sebast' Ciprianus Arch. inu. et del. *Alexander Specculus Sculp.*

Tav XIII

Sebastianus Ciprianus Arch. inv. et del. *Alexander Specculus Sculp*

Sebast.ⁿ Ciprianus Arch. inu et del. *Alexander Speculus Sculp.*

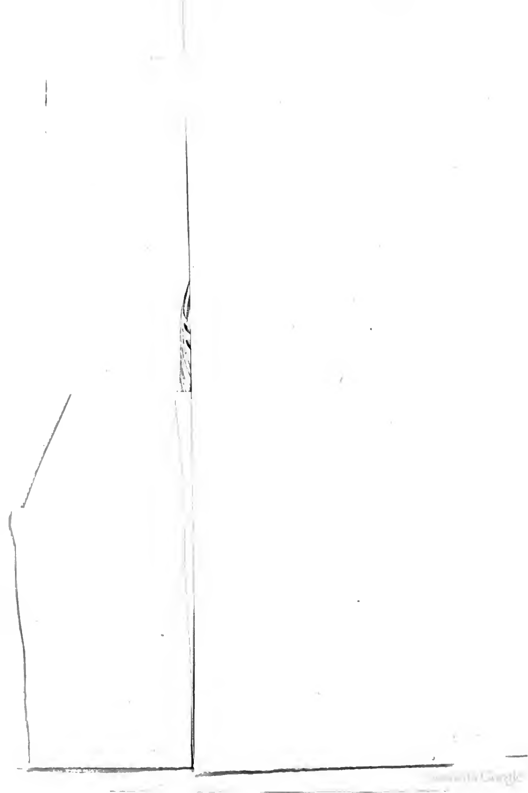
Tav XI

Sebast.' Ciprianus Arch. inv. et del. *Alexander Speculus Sculp.*

Sebastianus Ciprianus inuen. et del. *Alexander Speculus Sculp.*

Mc

